

מ"ת 12356/10/16 - מדינת ישראל נגד סעד סעד (עציר), אילקין שירממדוב (עציר),

בית המשפט המחוזי בחיפה

21.10.16

מ"ת 12356-10-16 מדינת ישראל נ' סעד(עציר) ואח'

בפני כבוד השופט כמאל סעב
המבקשת מדינת ישראל - ע"י פמ"ח חיפה - פלילי

נגד המשיבים
1. סעד סעד (עציר),
2. אילקין שירממדוב (עציר),

בשם המבקשת עו"ד אמיר אליאל - פמ"ח חיפה פלילי

בשם המשיב עו"ד רועי קרן

החלטה

בעניין המשיב 2 בלבד

לפניי בקשת המדינה למעצר המשיב 2 - (להלן: "המשיב"), עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו והמתנהלים בת"פ 12330-10-16 - (להלן: "ההליך העיקרי").

נגד המשיב וסעד סעד - (להלן: "האחר"), הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת שוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 - (להלן: "חוק העונשין"), ביחד עם סעיף 29 לאותו חוק.

בכתב האישום יוחסו עבירות נוספות לאחר והן: עבירת אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, אי ציות לרמזור אדום, עבירה לפי תקנה 64(ה) ותקנה 22(א)(ב) לתקנות התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 וסעיפים 62(8) ו-68 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, עבירה של אי ציות להוראת שוטר, עבירה לפי סעיף 62(8) לפקודת התעבורה ועבירה של אי מתן זכות קדימה לפי תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה.

בחלק הכללי של כתב האישום טענה המבקשת, כי בין המשיב, האחר ועלי עודה - (להלן: "**עודה**"), קיימת ביניהם היכרות מוקדמת. עוד נטען, כי ביום 2/8/16 העבירה הגב' מרסל סולומון לידי המשיב את רכבה מסוג פורד פוקוס שפרטיו הובאו בכתב האישום - (להלן: "**הרכב**"), זאת על מנת שהמשיב יסייע לה במכירתו.

בפרק העובדות נטען, כי ביום 25/9/16 סמוך לפני השעה 00:55 הגיעו המשיב והאחר לדירתו של עודה שברח' דרך הארבעה - (להלן: "**הדירה**"). האחר דפק ובעט בחוזקה בדלת הדירה, צעק, קילל ואיים על עודה שאים לא יפתח דלת הדירה, יפגע בו, זאת בכוונה להפחידו או להקניטו.

בהמשך לאמור לעיל, ובשעה 01:15 עוכב האחר בתחנת משטרת עכו ובסמוך לשעה 02:00 שוחרר בערובה ועזב את תחנת המשטרה. כל אותה עת, המתין המשיב לאחר בסמוך לתחנת משטרת עכו ומשזה שוחרר, אסף אותו המשיב באמצעות הרכב והשניים נסעו מהמקום.

עוד טענה המבקשת, כי עובר לשעה 05:45 הגיעו האחר והמשיב באמצעות הרכב לקיוסק סלים הנמצא בפינת הרחובות יהושפט והעצמאות שבעכו - (להלן: "**הקיוסק**"), נכנסו ושתו משקה אלכוהולי, ואחר כך חזרו לרכב. האחר התיישב במושב הנהג והמשיב התיישב במושב שלידו. שניהם חסמו באמצעות הרכב את הכניסה לכיכר הסמוכה לקיוסק, השליכו מתוך הרכב בקבוקי זכוכית והאחר נופף בחפץ הנחזה כאקדח. בשל התנהגותם של האחר והמשיב, הוזעקו למקום והגיעו 3 ניידות משטרה עם אורות כחולים מהבהבים ובהן אנשי משטרה - (להלן ובהתאמה: "**הניידות** ו-**השוטרים**"). משהאחר הבחין בניידות, החל בנסיעה מהירה לרחוב יהושפט.

השוטרים כרזו לו לעצור תוך שהם מציינים כי מדובר במשטרה, אך הוא לא נענה לקריאות השוטרים, המשיך בנסיעה ובהגיעו לכיכר פינת הרחובות יהושפט ולוחמי הגטאות - (להלן: "**כיכר לוחמי הגטאות**"), פנה שמאלה לרחוב לוחמי הגטאות במהירות ללא מתן זכות קדימה לרכב אחר.

השוטר אתי פישר ניסה לחסום את הרכב אך בשל המהירות הגבוהה בה נסע הרכב, השוטר נאלץ לבלום.

האחר המשיך לנסוע במהירות ברחוב לוחמי הגטאות, חלף על פני אי תנועה הנמצא בהמשכו של הרחוב בניגוד לכיוון התנועה. הניידות נסעו בעקבותיו, השוטרים המשיכו לכרז לו לעצור אולם האחר לא נענה לקריאות השוטרים, פנה לרחוב דרך הארבעה מבלי לתת זכות קדימה, משם פנה ימינה לרחוב בן עמי בו נסע בין הנתבים במהירות וללא מתן זכות קדימה.

בהגיע הרכב לכיכר מגן דוד אדום ברח' בן עמי, לא נתן האחר זכות קדימה לרכב שהגיע משמאלו וחלף במהירות על פני הכיכר, תוך כדי שהוא גורם לנהג הרכב שבא משמאלו לבלום באופן פתאומי. האחר המשיך לנהוג ברכב במהירות וחצה את צומת "הום-סנטר" שבעכו באור אדום ובמהירות גבוהה; לאחר מכן המשיך לנסוע בכביש 85 לכיוון כפר מכר, אז נותק הקשר בין השוטרים לרכב.

במהלך האירוע הנ"ל כרוז השוטרים לאחר לעצור בצד, הפעילו סירנות ואורות מהבהבים, אך זה לא נשמע לקריאותיהם ולהוראותיהם, נמלט מהמקום בכוונה להפריע לשוטרים במילוי תפקידם ולהכשילם בכך, כל זה נעשה כשהמשיב יושב לצדו של האחר שנסע ברכב בדרך נמהרת שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה.

בסמוך לשעה 06:00 בבוקר ולאחר שהאחר והמשיב נמלטו מהשוטרים, החנו את הרכב באזור אתר הבנייה של רכבת ישראל הסמוך לתחנת הדלק סונול על כביש 85 - (להלן: "**אתר הבניה**"). האחר והמשיב יצאו מהרכב כשכל אחד מהם מצויד בחפץ הנחזה כאקדח ונכנסו לתוך קרוואן בו נכח אותה עת מר אברהמים כנעאן - (להלן: "**המתלונן**"), ששימש כמאבטח באתר הבניה.

האחר והמשיב פנו למתלונן שישב על כיסא וביקשו להרים ידיים כשכל אחד מהם מכוון לראשו את החפץ דמוי האקדח שהחזיק בידו. האחר היכה את המתלונן באמצעות ידיו, הפילו מהכיסא ארצה כששניהם מכים את המתלונן ובוועטים בו בעודו שרוע על הרצפה.

האחר והמשיב הרימו את המתלונן, כך נטען בכתב האישום, הושיבו אותו על הכיסא ודרשו לקבל ממנו 100,000 ₪, כשהאחר שוב מצמיד לראשו של המתלונן את החפץ הנחזה כאקדח אותו החזיק ובמהלך העניינים אמר האחר למשיב כי הוא "**יוריד אותו**" בכוונה להפחיד את המתלונן ואז המשיב ביקש מהאחר להמתין.

המשיב הפיל את המתלונן שוב על הרצפה ושניהם - האחר והמשיב, בעטו בו, האחר חנק את המתלונן בצווארו באמצעות כבל מטען טלפון נייד שהיה במקום, וכך אחד מהם דרך את החפץ הנחזה כאקדח בכוונה להפחיד את המתלונן.

האחר והמשיב נטלו בצוותא חדא את מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן - (להלן: "**הטלפון הנייד**") ומטען שהיה במקום - (להלן: "**המטען**") ללא הסכמת המתלונן בכוונה לשלול אותם ממנו שלילת קבע.

האחר והמשיב ערכו חיפוש בקרוואן, זרקו והפכו את הציוד שהיה בו, חיפשו על גופו של המתלונן ונטלו מכיסו צרור מפתחות ולאחר מכן עזבו את הקרוואן כשהם נושאים את הטלפון הנייד והמטען ואת צרור המפתחות השליכו ונכנסו לרכב ונמלטו מהמקום.

האחר והמשיב גנבו בצוותא חדא מהמתלונן את מכשיר הטלפון הנייד והמטען כשבשעת מעשה או תכוף לפניו או לאחריו, ביצעו ואיימו לבצע בו מעשה אלימות כדי להשיג את החפצים שגנבו או לעכבם אצלם או כדי למנוע התנגדות לגניבתם, זאת כשהם בחבורה.

על יסוד האמור לעיל, הוגש כתב אישום נגד המשיב והאחר ובד בבד הוגשה גם בקשה למעצרים עד תום ההליכים. הדיון בפני הממקד במשיב - נאשם 2.

המבקשת טענה, כי קיימות ראיות לכאורה שיש בהן כדי לבסס בקשה למעצר עד תום ההליכים, תוך שהיא מפנה לראיות שבתיק החקירה לעניין אירוע האיומים במהלך ביצוע השוד, ובין השאר, שיחות למשל"ט, הודעתו של עודה, הודעת השוטר משה מלכה, הודעת השוטר צחי כהן והודעת השוטר איתי פישר ויתר הראיות שבתיק החקירה.

לעניין עבירות התעבורה, הפנתה המבקשת להודעתה של גרציה ספורי, עובדת בקיוסק סלים, הודעתו של דנדן סלים הבעלים של הקיוסק, הודעתו של תאופיק חזבון שדיווח למשל"ט, מצלמות אבטחה של עיריית עכו, מצלמת הרמזור וחומר חקירה נוסף. אעיר כי במסגרת זו אבחן את הראיות ועוצמתן בהקשר למשיב ולו בלבד וככל שהן נוגעות לעבירה המיוחסת לו.

לעניין עבירת השוד, הפנתה המבקשת להודעות ולשחזור של המתלונן לאירוע השוד. המדובר בתלונה מידית, קיומן של ראיות הנוגעות למצבו הנפשי של המתלונן, הודעת סעיד שאהין, צילום הקעקועים על ידו של האחר, מחקרי תקשורת של הטלפונים אשר נתפסו בידי האחר והמשיב, התיעוד של מצלמות האבטחה של תחנת עכו, שיחות למשל"ט, הודעות בני הזוג סולומון, הודעתה של נטלי סעד, הודעתה של חלי איממדוב, דוחות המעצר של האחר והמשיב, תוך הפניה גם לגרסתו של האחר והמשיב.

המבקשת טענה, כי קיים חשש ממשי ששחרור האחר והמשיב יסכן את שלום הציבור ורכושו. מדובר בשרשרת של עבירות שבוצעו בלילה אחד. המעשים בוצעו על ידי האחר והמשיב בעזות מצח ללא כל מורא מפני גורמי אכיפת החוק; מה גם, שאין ליתן בהם אמון כלל וכלל.

עוד טענה המבקשת, כי שחרורם של האחר והמשיב עלול להביא לשיבוש הליכי משפט, הואיל והם מכירים היטב חלק ניכר מעדי התביעה, לרבות, קיים חשש להימלטות מהדין.

בהקשר לעבר הפלילי של שניהם אומר כי: לאחר יש כ-11 הרשעות קודמות בעבירות של ירי בנשק חם באזור מגורים, החזקת חלק מנשק או תחמושת, עבירות נגד שוטרים, עבירות סמים כולל החזקת סמים שלא לצריכה עצמית וסחר ועבירות אלימות ואיומים ועוד.

ביחס למשיב נטען, כי יש לו 5 הרשעות קודמות בעבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית, העדר מהשירות והחזקת סכין.

המבקשת עתרה, מחד למעצרו של המשיב, לעומת זאת עתרה הסנגור המלומד, מאידך, לדחיית הבקשה ושחרורו של המשיב בתנאים שייקבעו על ידי בית המשפט.

המבקשת הפנתה לראיות לכאורה הקיימות נגד המשיב וטענה כי יש בראיות אלה כדי לבסס את הבקשה למעצרו עד תום ההליכים בהתחשב בעובדה כי קיימת עילת מעצר.

הסנגור המלומד טען באריכות ביחס לראיות לכאורה הקיימות כנגד המשיב, ועשה את כל אשר יכל כדי להראות שעוצמתן של הראיות לכאורה מצומצמת ואף דלה, לטעמו. הסנגור ציין, כי קיימות סתירות בעדויות של העדים והוא מניח אף שסתירות אלו ילכו ויתרחבו ואף יתעצמו עוד יותר לאחר חקירת העדים.

הסנגור טען עוד, כי הגם שקיימות ראיות לכאורה, אין בראיות אלה כדי לבסס את הבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים כשעברו אינו מכביד ובעיקר משום שהמתלון מסר גרסה ראשונה ממנה עולה, כי האחר והמשיב היו רעולי פנים, נתון המשליך על משקל מסדר הזיהוי, כאשר בהמשך, הוא - המתלון, שינה גרסתו וטען, כי הם - המשיב והאחר, לא היו רעולי פנים, ומסר כי הם נכנסו כשפניהם היו חשופות ורק בשלב מסוים במהלך השוד אמר המשיב לאחר שיכסה את ראשו בחולצתו.

עוד הלין הסנגור על כך שלמרות האמור לעיל, המתלון זיהה את המשיב במסדר זיהוי תמונות תוך "שניה" דבר שלטעמו, יוצר חשש שמאן דהו הדריך את המתלון בטרם זיהוי במסדר זיהוי תמונות בו נכח גם הסנגור. בהגינותו של הסנגור השיב לבית המשפט כי זו תחושתו, אם כי אין בידו להצביע על ראיה ממשית לכך.

בסופו של יום, לא חלק הסנגור על כך שקיימות ראיות לכאורה שיש בהן כדי לבסס את האשמה המיוחסת למשיב וכי גם אין מחלוקת כי קיימת עילת מעצר. יחד עם זאת, ניסה הסנגור בדרכו להראות לבית המשפט כי אין בעוצמת הראיות לכאורה כדי להצדיק מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים בתיק העיקרי.

הסנגור גם הוסיף והפנה להחלטת בית משפט זה בתיק מ"ת 55220-05-16 ו-55238-05-16 מ"י נ' אבוטבול ואח' שניתנה ביום 29/9/16 על ידי כבוד השופט יחיאל ליפשיץ, שבה הורה בית משפט על שחרור המשיבים לחלופת מעצר חרף העובדה שקבע, כי קיימות ראיות לכאורה. יש לציין, כי במקרה זה מדובר בעבירת הריגה.

עוד יש לציין, כי הסנגור המלומד טען לקיומו של חומר חסוי שטרם הומצא לידי בהקשר אליו, תעודת חיסיון, ולכן הוא לא פירט את טענותיו בעניין זה ובעקבות טיעון זה הגיש הפרקליט המלומד את החומר שבכוונתם להוציא ביחס אליו תעודת חיסיון ואף ביקש שבית המשפט יעיין בחומר זה. הסנגור המלומד לא התנגד לכך, אולם ביקש מבית המשפט כי במידה וקיימות בחומר זה ראיות שיש בהן כדי לסייע למשיב, להשתמש בראיות אלו לזכות המשיב ובעיקר משום שטרם הומצאה תעודת חיסיון.

לאחר שהבאתי את טענות הצדדים והגם שהסנגור המלומד בסופו של יום לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, מבלי להתעלם מטענותיו בהקשר לעוצמתן, נראה לי, כי ניתן לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה שבמידה ויתקבלו על דעת בית המשפט שישמע את הראיות, יהיה בהן כדי לבסס את העובדות הנטענות בכתב האישום נגד המשיב. מחקרי התקשורת סומנו על ידי מ/1, מ/2 והדיסק מ/3.

כאמור, העבירה העיקרית המיוחסת למשיב ולאחר היא עבירת השוד וביחס אליה קיימת עדות המתלון, מצבו הנפשי, ובעיקר זיהוי המשיב על ידי המתלון במסדר זיהוי תמונות בו נכח הסנגור, ובהקשר אליו לא הועלו טענות בתום עריכת

המסדר וחתימת המסמכים.

ניתן להניח, כי בית משפט שישמע את הראיות יבחן את טענות הסנגור שתעמוד לו הזכות לחקור את העדים שערכו את מסדר הזיהוי, גם לעניין ההנחה וההשערה שהעלה, כי מאן דהו הדריך את המתלונן לזהות את המשיב במסגרת מסדר זיהוי התמונות, הנחה שבשלב זה לא ניתן לומר כי קיימת לה תשתית עובדתית ולו הקלושה ביותר.

עוד יש להפנות להודעות האחר המסבכות את המשיב וקושרות אותו לאירוע. משקל עדות האחר תבחן במסגרת שמיעת הראיות בתיק העיקרי, לרבות בשל אופן גבייתה, מועד גבייתה ומצבו האישי, הרפואי והנפשי של האחר בעת מסירת גרסתו, טענות שהעלה הסנגור המלומד במסגרת טיעונו לעניין עוצמת הראיות; אך, לטעמי, עדיין יש בהודעות אלו כדי להוות חוליה נוספת המחזקת את הראיות לכאורה האחרות, לרבות מחקרי התקשורת שאף סותרים את עדות המשיב בנתון מסוים. לעניין מחקרי התקשורת לא אפרט מעבר לאמירה הנ"ל, בשל הכוונה להוציא לגבי ראיה זו תעודת חיסיון, שמא אמירה לא מכוונת ולא זהירה תפגע בדרך זו או אחרת בחיסיון שיתבקש.

לא התעלמתי מכך שעברו של המשיב אינו מכביד, יחד עם זאת, העבירה המיוחסת לו יוצרת חזקת מסוכנות ומבססת עילת מעצר; מה גם, שההתנהלות כפי שהיא עולה מכתב האישום לא שוללת את הטענה לקיומו של חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה.

בנסיבות העניין, ולאחר שנתתי את דעתי לצורך בבחינת חלופת מעצר, שוכנעתי כי יש כנגד המשיב ראיות לכאורה וכן עילת מעצר ובהתחשב בנסיבות העבירה, לא מצאתי מקום לבחון קיומה של חלופה שיהא בה כדי לצמצם את מסוכנות המשיב. נראה לי כי מקרה זה נימנה עם המקרים המצדיקים הימנעות בחינתה של חלופה, מבלי להתעלם מהדין: הן מהחוק והן מפסיקת בימ"ש עליון.

על כן, ובהתחשב בכך שקיימות ראיות לכאורה, עילת מעצר ומסוכנות שחלופה לא תצמצם אותה, לטעמי, אני מחליט לקבל את הבקשה ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בתיק העיקרי.

ניתנה היום, י"ט תשרי תשע"ז, 21 אוקטובר 2016, במעמד המשיב, הסנגור עו"ד רועי קרן וב"כ המבקשת עו"ד דר' ערן בר.